

FFLUR DAFYDD

Sinuciderile din bibliotecă

Traducere:
Monica Grecu

NICULESCU fiction

Ana și Nan

Ora 21.00

Gemelele s-au regăsit întotdeauna în pescăruși, încă de pe când erau niște copile. În fiecare seară, sosiile lor cu pene veneau și se așezau pe pervazul ferestrei de la baie și le priveau în timp ce făceau baie, urmărindu-le cu ochii lor curioși încadrați cu roz. Se producea o străfulgerare de recunoaștere între cele două părți. Ceva asemănător unui parazit, ceva otrăvitor, își făcea loc între copii și păsări. Șobolani cu aripi, striga mama lor, înainte de a-i alunga. Dar păsările se întorceau întotdeauna; spre deosebire de mama lor, care – cu șase luni în urmă – nu fusese capabilă să gestioneze cu aceeași ușurință propria cădere de pe cornișă.

Ana și Nan se simțeau ciudat de confortabil acum, cu pescărușii prezenți în timpul ritualului lor de îmbăiere și urmăreau fascinate perpetua lor renaștere, privind cum agresorii cu pene se bruscau unii pe alții, se împingeau, fiecare pasăre înlăturată revenind câteva secunde mai târziu ca și cum căderea nu ar fi însemnat nimic.

Ana și Nan vedeau pescărușii încercând să se dumirească – cu fiecare răsucire a capetelor lor urâte și teșite – de ce două femei identice stăteau vizavi una de alta în cadă în fiecare

seară, stârnind coame albe și dense de spumă cu degetele, până când nu se mai vedeau din pricina clăbucilor.

Ceea ce nu înțelegeau pescărușii era că asta era mai mult decât o simplă joacă în cada cu spumă. În această seară, Ana și Nan se pregăteau pentru ziua care se apropia, o zi în care aveau să preia conducerea bibliotecii și să-și expună iluziile de măreție, de siguranță, arătând că nu fuseseră niciodată decât baloane de săpun.

— Când crezi că o să mai facem baie? a întrebat Nan.

Ana știa că Nan voia de fapt să spună altceva: *În închisoare n-o să mai avem parte de baie. N-o să mai existe nimic din această intimitate, nimic din acest sentiment de a fi împreună. N-o să ne mai avem una pe alta.*

— Peste niște ani de zile, presupun, a spus Ana, ștergându-și sudoarea de pe obraz. E un sacrificiu mic, a adăugat ea, plimbându-și agale degetele prin spatele clădirii, imaginându-se intrând acolo așa cum plănuiseră.

— Știu că te gândești la mama, a spus Ana. Te întreb ce părere ar avea ea despre toate astea, nu-i așa?

Nan s-a scufundat mai jos în spumă. Ura felul în care Ana insistă că îi putea citi gândurile, ca și cum mintea lui Nan ar fi fost o cameră goală prin care Ana era liberă să se plimbe după bunul ei plac, deschizând și închizând uși, răscolind dulapuri, trecându-și degetele peste tot. Nan nu a putut niciodată să-i citească gândurile Anei, ușile erau întotdeauna închise, ferestrele întunecate.

— Da, cred că da, a mințit Nan, ușurată de faptul că, dacă altceva nu-i reușea, măcar era stăpână pe mintea ei.

— Cred că ar fi de acord, să știi. Este ceea ce și-ar fi dorit. Nu cred că trebuie să ne speriem.

Nan nu era speriată. Ba chiar era încântată. Orice s-ar fi întâmplat, oricum s-ar fi desfășurat lucrurile, ar fi fost sfârșitul a ceva. Începutul a altceva.

— Dacă ne ținem de plan, a continuat Ana, o să fie bine. N-o să meargă nimic prost.

„Toate o să meargă prost”, se gândea Nan. Și așa a știut că sora ei nu-i putea citi cu adevărat gândurile. Pentru că sora ei încă mai credea că Nan avea să ducă lucrurile la îndeplinire exact așa cum plănuseră, când Nan nu avea nicio intenție de a face asta – avea de gând să facă lucrurile în felul ei, chiar dacă asta însemna o sentință mai lungă. Se imaginase de mult timp cu acel pistol în mână, preluând controlul asupra tuturor lucrurilor, era disperată să afle cum avea să se simtă atunci când va ajunge în sfârșit să apese pe trăgaci.

— Orice facem, facem împreună, continuă Ana. La urma urmei, suntem aceeași persoană, tu și cu mine, nu-i așa?

— Ana și Nan. O singură persoană. Un singur suflet. Palindromuri.

Nan și-a ascuns zâmbetul în spumă. Ana era obsedată de faptul că numele lor putea fi citit și înainte, și înapoi, că nu conțineau alte sunete posibile. Ana era convinsă că mama lor le alesese pentru ca nimeni să nu poată interveni, ca identitățile lor să rămână puternice, de nezdruccinat. Nan nu vedea lucrurile așa. Ei i se părea că numele lor sunt plictisitoare și neinspirate, cât se poate de neutre. Când era mică, visase mereu să aibă un nume mai lung, ceva complex. Ceva care să vorbească despre revoltă. Ceva de genul Arianne – un nume ca o roată argintie, sau Gwenivere – o fată care strălucea în întuneric. Ceva care te atrăgea și în același timp te îngrozea.

— Palindrom, a răsunat vocea lui Nan în liniște, în timp ce deschidea gura ca să înghită restul ruinelor de spumă.

*

Când a bătut în dopul de la cadă ca să se scurgă apa, Ana a văzut că pescărușii-sosii își luaseră zborul, lăsând în loc un pescăruș ciudat, cu capul negru. Îl mai văzuse de câteva ori înainte, defilând pe promenada din apropierea apartamentului, cârâind la turiștii veniți pentru o zi. Nici el nu mai îndrăznise să vină să se holbeze la ele așa. Ana s-a gândit că trebuie să știe ce puneau la cale, că voia să fie părtaș la asta.

— Ignoră-l, a spus Nan. Este disperat să-ți atragă atenția, nu-i face pe plac.

Ana nu a putut rezista. Se trezea din când în când aruncându-i câte o privire pe furiș, în timp ce Nan îi clătea părul. Avea impresia că-și bătea joc de ele, după cum îi speriasse pe pescărușii mai blânzi, doar pentru a-și afirma individualismul, singularitatea. Era ca și cum ar fi spus că dublarea surorilor nu era corectă într-un fel – pentru că nu exista niciun semn din naștere, nicio cicatrice, nicio imperfecțiune care să le diferențieze, le făcea să pară că ele sunt ciudățeniile, mai degrabă decât el. S-a ridicat brusc în picioare, sperând că goliciunea ei îl va speria, dar el nu s-a clintit.

— Uș! a strigat Ana așa cum făcuse mama ei cândva. Uș!

— Încă mai ai un pic de balsam acolo, a spus Nan. Așază-te la loc.

— Uș! a zis ea din nou, hotărâtă de-acum să scape de el, cu sâni striviți de fereastră.

Cu toate acestea, pescărușul cu cap negru a refuzat să se miște. Și-a înclinat capul; din nou Ana a simțit că aștepta

ceva, aştepta să fie consultat în legătură cu planurile lor, poate.

— Bine, atunci poţi să-ţi vezi singură de păr, a spus Nan, ridicându-se brusc în picioare şi scoţându-şi un picior din apă.

— Ajută-mă să scap de el, a implorat-o Ana, apucându-se de braţul umed şi alunecos al surorii ei.

Nan s-a întins să deschidă larg fereastra, doborând pescăruşul de pe marginea unde stătea. Ar fi trebuit să se termine aşa. Dar pescăruşul a văzut fereastra deschisă ca pe o invitaţie, a alunecat lin în zbor pe lângă ele şi a intrat în baie. Amândouă au fost cuprinse atunci de o panică oarbă; pasărea flutura din aripi şi cârâia în aer deasupra lor, în timp ce ele se luptau cu ea, încâlcite în goliciunea lor, cu degetele lipicioase de la pene şi săpun, ţipând amândouă. Pescăruşul s-a eliberat, zburătăcind încoace şi încolo înainte de a se opri brusc în faţa oglinzii din baie.

Era poate prima dată când pescăruşul cu cap negru îşi vedea propria reflexie. Poate că a crezut că aşa stau lucrurile; că, atunci când intri în lumea gemenelor, aşa se întâmplă – totul, toată lumea se dublează. Devine o reflecţie perfectă, clară şi luminoasă a celuilalt. S-a cocoţat acolo, pe marginea chiuvetei, uitându-se fix, încercând să înţeleagă lucrurile.

— Prinde-l! a spus Nan încet, ca şi cum pasărea ar fi putut să le audă intenţiile. Haide, acum!

Ana a rămas încremenită în loc. Nu-şi putea lua ochii de la pescăruşul care începuse să-şi ciugulească reflexia, deranjat de cât de uşor era să-şi reproducă imaginea. În cele din urmă, Nan a dat-o la o parte şi l-a apucat ea, dar în loc să-l arunce înapoi pe fereastră, l-a tras spre ea şi l-a forţat să coboare în apa din ce în ce mai mică a băii. Ana s-a dat înapoi,

privind pasărea cum se zbătea neîncetat în mâna lui Nan, știind cumva că, dacă mai rezista puțin, apa avea să dispară în curând. Dar Nan avea alte planuri, răsucindu-i rapid gâtul în timp ce ultima parte a eșafodajului de săpun se prelingea în canalul de scurgere.

— N-am crezut că știi să faci așa ceva, a spus Ana.

Sora ei nu mai era, pentru o clipă, o soră geamănă; dintr-odată, era doar ea însăși, la fel ca pescărușul cu cap negru.

— Nici eu, a răspuns Nan, cu un calm bizar.

În cameră era acum un miros ciudat, duhoarea de pavaj și de moarte amestecându-se cu aburii parfumați care se desprindeau de pe corpurile lor. Nan i-a dat pasărea Anei.

— Poți să scapi de el, a spus ea, înfășurându-se într-un prosop și ieșind din încăpere cu pași apăsați, lăsând-o pe Ana singură cu pasărea atârând fără vlagă din mână.

Ana aproape că nu mai suporta să o atingă, așa că a aruncat-o înapoi pe fereastra deschisă cât de repede a putut. A închis bine fereastra și și-a sprijinit capul de ea.

Câteva minute mai târziu, după ce a verificat ușile și luminile, Ana s-a întors în dormitorul lor și a găsit-o pe Nan deja dormind adânc. Era dezamăgită că seara se încheiase atât de brusc, dar presupunea că incidentul le epuizase pe amândouă și că ar fi trebuit să-și conserve energia pentru a duce la bun sfârșit tot ceea ce plănuiseră, pentru că nu dormiseră bine în ultimele luni. S-a cățarat lângă Nan, fâțâindu-se în jurul ei în încercarea de a o trezi; dar nici vorbă, dormea buștean pe saltea. Ana s-a întins lângă ea și a încercat să-și limpezească mintea și să-și asume inerția unei persoane normale, o persoană pentru care ziua de mâine era doar o altă zi de muncă. Dar acei oameni erau cu toții proști, se gândea ea, pentru că viețile lor nu vor mai fi niciodată la fel.

Și un anume nebun în mod special ar fi pășit printre ei pe acel covor roșu. Nebunul care adusese toate astea pe capul lor în primul rând, nebunul care în cele din urmă urma să primească ceea ce merita.

În scurt timp, s-a trezit alunecând în întunericul ucigător care îi era prieten și complice, singurul loc în care putea fi cu adevărat singură. Unde o aștepta o singură viziune, o viziune care s-a repetat toată noaptea, chiar în spatele vălului subțire al pleoapelor ei, cea a bibliotecii de săpun și pene transformându-se, bulă de săpun cu bulă de săpun, pană cu pană, cărămidă cu cărămidă, în Biblioteca Națională de pe acel deal, o clădire care strălucea în întuneric, îndrăzneată și neînfricată în fața nopții, fără nici cea mai vagă idee despre ceea ce urma să aducă dimineața.

Eben

Ora 7.00

Eben luase hotărârea ca ziua de azi să fie aceea în care să se apuce de acele afirmații zilnice pe care terapeuta lui dorea atât de mult să le exprime. Se străduise, și încercase de nenumărate ori înainte, desigur, dar pentru că ea insistase că aceste afirmații trebuiau să fie realizate la prima oră, nu reușise să le facă față. Simplul gând de a se târi dis-de-dimineată, cu mutra umflată și pătată, până la oglindă, era prea mult pentru el. Niciun om întreg la minte, își imagina el, nu ar fi considerat această imagine demnă de o afirmare.

Astăzi, însă, știa că trebuie să lase deoparte aceste neliniști. Era absolut esențial să intre în Biblioteca Națională cu capul sus, convins de faptul că locul lui era acolo și că nu făcea nimic greșit. Și, în absența oricărei alte persoane din jurul său care să-i confirme decizia – în afară de pisica lui, complet neinteresată de chestiune –, depindea pur și simplu de el însuși să-și spună că nu era nimic sinistru în cererea lui de a avea acces la aceste materiale din Biblioteca Națională. Și că era un mijloc de ispășire pentru ceva ce știa că nu făcuse. Un fel de a se asigura o dată în plus că avea răspunsul la acuzație.

Rămăsese treaz ore întregi, uitându-se doar la vârtejurile de tencuială structurată de pe tavan, încercând să evite momentul în care se va afla față în față cu propria-i grozăvie. Ceva ce terapeuta pur și simplu nu luase în considerare era de cât de mult timp avea el nevoie de fapt ca să funcționeze dimineța. Avea un torticolis pe care trebuia să și-l rezolve înainte de a putea face orice altceva, așa că s-a târât până la picioarele patului și și-a luat mult folositul prosop rulat, pe care și l-a pus la ceafă și a început să-l ridice, până când a simțit zgomotul familiar al vertebrelor alunecând înapoi la locul lor. Apoi a întins mâna după spray-ul nazal ca să-și ușureze o parte din congestia care se acumulase peste noapte, dar a reușit cumva să se stropească mai degrabă în ochi, și a început să scâncească de durere în timp ce încerca să îl redirecționeze spre nări. Ultima acțiune a fost să aleagă între lentilele de contact și ochelari, o decizie ușurată de ochii săi înlăcrimați, dar s-a oprit înainte de a și-i pune, deoarece l-a lovit gândul că terapeuta nu specificase de fapt că trebuia să se „privească cu atenție” având o vedere perfectă.

S-a apropiat de oglindă cu precauție. În fața lui era o imagine neclară. Acum, Eben își dădea seama că se putea descurca să vorbească și să se privească dacă nu vedea decât o ceață de culori și contururi, care ar fi putut foarte bine să fie oricine. Chiar și cineva care merita să se afirme. Îi venea să-și tragă palme că nu se gândise la asta înainte, la această recunoaștere, acceptând pe jumătate orbește că își era suficient. „Poate că sunt pur și simplu o persoană care face lucrurile pe jumătate”, și-a spus, felicitându-se în tăcere că a găsit această afirmație destul de originală.

— Mă simt..., a spus acum cu voce tare către pata din oglindă, încercând să se obișnuiască cu sunetul propriei

voci nazale în aerul uscat al apartamentului. Mă simt încrezător în orice situație.

Brusc, a fost conștient că pisica îl privea din coridorul băii, neconvinsă.

Eben și-a coborât umerii, încercând să adopte o poziție mai autoritară.

— Îmi place de mine așa cum sunt, a spus el, de data asta cu mai multă convingere, deși considera că era cea mai puțin adevărată dintre multele afirmații de pe lista terapeutei.

Și, în cele din urmă, la cererea terapeutei – pentru că trebuia să rostească un minim de patru afirmații, îi spusese ea – și-a forțat gura uscată și reticentă să rostească cuvintele:

— Nu sunt responsabil pentru moartea Elenei Oodig.

Simțea căldura rușinii înțepenindu-i ceafa, își imagina o cacofonie de alte voci care răsunau în tot orașul, toate rostind afirmațiile care le fuseseră prescrise de către unica și singura terapeută a orașului. Câtă putere deținea ea, din acel scaun uzat de piele, știind totul despre oamenii din acest oraș, acaparând fiecare mic secret pe care îl aveau? Pe cine altcineva mai avea ea care să se uite în oglindă și să-și spună că nu a ucis pe nimeni? Își închipuia că nu era singurul în această situație; în același timp, se simțea de luni de zile iremediabil singur în tot acest dezastru. Asta i-a adus în minte o altă afirmație pe care i se ceruse să o încerce, dar pe care o desconsiderase rapid: *Nimeni altcineva nu mai știe să facă ce știu eu.* Asta, cel puțin, era adevărat. Nimeni altcineva nu mai fusese acuzat că omorâse un autor pe baza câtorva atacuri veninoase din presă. Astăzi, însă, spera să lase toate acestea în urmă. Sau, cel puțin, să își folosească în mod util ceea ce știa numai el să facă. Interesul lui pentru ea, îl convinsese în cele din urmă terapeuta, dusese la ceea ce alții considerau în

aprobau punctul de vedere. El a considerat acest lucru ca un fel de absolvire: poate că indica faptul că fiicele ei erau suficient de inteligente pentru a nu-l considera responsabil pentru moartea ei, așa cum o făceau alții, și că, poate, vedeau mai bine decât majoritatea că nu exista nimeni mai bine poziționat pentru a scrie despre ea decât cel mai implicat (iar nu obsedat, așa cum au spus alții) critic.

A făcut un duș, hotărând să nu se bărbierească de teama unor incidente – în acele împrejurări nu era deloc potrivit să ajungă la bibliotecă pătat de sânge – și apoi s-a apucat să-și îmbrace costumul. Ținuta formală era o noutate pentru el, deoarece de obicei nu se gândea niciodată cu ce se îmbrăca atunci când mergea la bibliotecă, dar simțea că ocazia o cerea. Trebuia să te îmbraci corespunzător dacă voiai să fii luat în serios ca biograf. Un sacou elegant, bleumarin, și o cravată de culoarea muștarului pentru a arăta că ai un minimum de personalitate, dar nu prea multă. Nimeni nu dorea ca un biograf să aibă prea multă personalitate, pentru că asta le-ar putea eclipsa subiectul. Dar era nevoie de ceva de care să se agațe privitorii. Până la urmă, subiectul tău era mort; tu erai singura legătură vizibilă. De aceea a ales culoarea muștarului. Și nu era culoarea muștarului puternic și obraznic, cum se găsește în țările mai mari, cel care îți intră în nări și te face să plângi, ci unul mai blând, care îți încântă papilele gustative, așa cum încă se mai făcea aici, în țara lui – amestecat cu miere.

Era exact genul de susținere pe care spera să o primească cartea. *O biografie acoperită de muștar cu miere, în același timp dulce și picantă.* Îl va ruga pe prietenul său, Frankton, să o scrie. Frankton devenise un expert în tot ceea ce înseamnă literatură, deși nu avea nicio experiență literară proprie.

Devenise critic, folosindu-se de internet pentru a-și crea personalitatea potrivită, în timp ce stătea în pantaloni în fața laptopului său, mâncând tarte cu gem, tastând cu prea puțină grijă sau considerație pentru ceilalți. Era întotdeauna deschis la oferte; scriitorii puteau de fapt să-l plătească pentru a scrie o recenzie bună și pentru a-și distruge rivalii – un sistem grozav de care un anumit grup de scriitori bărbați a beneficiat timp de decenii, stimulând vânzările celor mai mediocre cărți. Dar toată lumea știa că trebuia să-l ții de partea ta. Să ai drept adversar pe cineva ca Frankton pur și simplu nu era o opțiune. Era o grenadă plină de cuvinte care aștepta să-ți explodeze în față, iar dojenile lui aspre ar fi zburat spre tine ca un șrapnel, pentru a se înfige în reputația ta literară pentru totdeauna.

Eben îl întâlnise pe Frankton la una dintre lansările de carte ale Elenei cu aproximativ un deceniu în urmă, unde Frankton – cu dinții pătați de vin roșu – îl interogase cu privire la părerile lui despre opera Elenei. După ce părea că a trecut un fel de test de care nu era conștient, Eben a fost apoi invitat de Frankton să facă parte dintr-un colectiv clandestin numit „Sufocatorii”, un grup de recenzenți care le puteau stinge lumina scriitorilor care îi deranjau, asigurându-se că aceștia deveneau prea nesiguri pe ei pentru a mai scrie vreodată ceva. Desigur, nu funcționa cu toți scriitorii. Pe câte unii îi făcea, dimpotrivă, mai hotărâți să scrie și să aibă chiar succes; dar au existat câteva mici triumfuri. Și o mare victorie colosală, în funcție de felul în care o privești.

— Nu sunt responsabil pentru moartea Elenei Oodig, și-a spus din nou în oglindă.

Dan

Ora 7.30

Prima lui sarcină, în fiecare dimineață, era să facă o tură a bibliotecii goale înainte de sosirea vizitatorilor. Acesta era unul dintre rarele avantaje ale unei slujbe de altfel de rahat, după părerea lui. Se plimba într-o liniște mormântală prin sălile de lectură Nord și Sud, cu podelele proaspăt lustruite, savurând faptul că nu erau încă mânjite de sudoarea și șoaptele cititorilor, înainte de a urca pe scările luxoase cu covor roșu până în galeria principală, unde se putea păcăli, pentru o clipă, că întreaga clădire era proprietatea lui și că toate operele de artă de acolo fuseseră alese intenționat de el, pentru a se bucura de ele pe îndelete.

Dar jocul dura doar câteva minute, înainte ca un semnal sonor de pe dispozitivul său de securitate să-i spună să meargă mai departe, prin ușa care dădea către arhive și zonele de depozitare, și apoi către subsolul bibliotecii; partea întunecată a instituției pe care nimeni nu dorea ca publicul să o vadă. De acolo, clădirea care fusese atât de abundentă și de cavernoasă se închidea în sine, devenea un labirint obsedant, în care parcă nu exista nicio ordine, doar amintiri ale scriitorilor morți stivuite în cutii, așteptând să li se aloce un

loc, manuscrise îngălbenite zăcând ca niște cadavre unele peste altele pe rafturi prăfuite, iar tablourile cu care nimeni nu știa ce să facă erau împrăștiate la întâmplare în spatele dulapurilor de arhivare, ochii strănii ai figurilor istorice privindu-te acuzator în timp ce te plimbai prin întuneric. Această parte a bibliotecii, se gândea Dan, părea să semene cu măruntaiele unei nave; iar cei de pe puntea ei spațioasă, curată și ordonată nu aveau nicio idee despre mecanismele din interior, despre ce era nevoie pentru ca un loc ca acesta să funcționeze.

Și aici intra el în scenă. Încă îl surprindea faptul că aveau încredere în el să fie singur-singurel în clădire la prima oră a dimineții în felul acesta, la fel cum aveau încredere în Glyn, portarul cu burtă și o slăbiciune pentru kebab, să termine tura de noapte singur înaintea lui. Într-o vreme avuseseră nevoie de doi portari care să fie la datorie în permanență, pentru a se asigura că celălalt nu doarme pur și simplu în timpul serviciului de pază de noapte; dar, odată cu reducerile recente și cu noile camere wireless pentru portari – care urmăreau mișcările fiecărui portar pe tot parcursul turei sale – clădirea era acum considerată mai sigură decât fusese vreodată. Camerele pentru portari, atașate la centura fiecăruia dintre ei, însemna că și alții puteau urmări în direct acțiunile lor, observând ceea ce vedea fiecare portar în fața lui în timp ce își făcea rondul. Pe lângă faptul că îi urmărea, echipa de conducere putea, de asemenea, să asculte și să audă tot ceea ce spuneau prin intermediul microfonului amplasat în dispozitiv, asigurându-se că fiecare portar avea grijă ce vorbește, chiar și atunci când era singur. Chiar dacă Dan reușea să scape pentru o vreme din vizorul camerelor de supraveghere, ștreangul de la brâu însemna că nu era niciodată cu adevărat

liber și că putea la fel de bine să fie încă în închisoare. Probabil că îngâmfarea arhanghelului portarilor cu privire la acest nou tip de securitate fără fir infailibilă îl determinase pe Dan să înceapă să exploreze configurațiile din aplicația camerelor, hotărât să găsească o portiță de scăpare în tehnologie, să vadă dacă nu cumva ar putea reconfigura prezentul sumbru în care se afla.

Înainte de a porni în circuitul în jurul clădirii și de a lua locul unui alt portar, manualul de securitate menționa – regula 45 – că toți portarii trebuie să fie informați cu privire la evenimentele din tura precedentă, chiar dacă nu erau prea multe de raportat.

— Totul în regulă, Glyn? a spus Dan, așezându-se lângă el în fața ecranelor CCTV. Ai avut o noapte aglomerată?

— Un pescăruș s-a înfipt în vârful steagului, a răspuns Glyn, arătând spre ecranul din extrema dreaptă, care arăta imagini de pe acoperișul bibliotecii. Ce mizerie infernală e acolo sus! N-am observat decât în jurul orei șapte și jumătate, așa că m-am gândit să te las pe tine să faci curat, altfel aș face ore suplimentare.

— A, și asta nu se poate sub nicio formă, nu-i așa, Glyn? a răspuns Dan, încercând să distingă cât de mult din mizeria respectivă se putea vedea pe filmarea granulată, făcând zoom pe o rafală de pene și sânge care se agățau cu încăpățănare de stâlpul de metal. Probabil că era o treabă de două minute, s-a gândit Dan, sau nici atât. Mai e ceva ce ar trebui să știu?

— Nu cred, nu, a răspuns Glyn, ridicându-se de pe scaun, cu burta răsfântă peste marginea pantalonilor.

Apoi a aruncat dispozitivul de securitate spre Dan, și-a luat haina și a plecat fără să-și ia rămas-bun, lăsând în urma sa un vag miros de transpirație.

Dan s-a ridicat și a scanat dispozitivul de securitate pe banda de metal ca să se înregistreze pentru tură, activând funcția de blocare și deblocare a dispozitivului prin intermediul legitimației. Era un lucru pe care Dan încă nu reușea să îl înțeleagă, faptul că nu mai existau chei acum, pentru că erau văzute ca niște magneti pentru bacterii, un pericol total pentru sănătate. Lui Dan îi era dor de zornăitul unui lanț de chei în mână, de atingerea rece a oțelului pe piele. Îi plăcuse sunetul care răsuna din buzunar atunci când se apropia de o ușă, felul în care zăngănitul cheilor anunța o sosire. Cu siguranță că în închisoare fusese un fel de simfonie, semnala faptul că se apropia gardianul să te elibereze, să îți ofere puțin timp în aer liber, atât de necesar. Acest dispozitiv silențios din plastic antibacterian pe care portarii erau rugați să și-l dea unul altuia pur și simplu nu avea același efect. Capul de plastic negru, cu o singură dungă albă îi amintea lui Dan de acele călugărițe care vizitau deținuții atunci când nimeni altcineva nu o făcea – și de acea soră în special care îl sfătuisese că cel mai bun mod de a obține o eliberare mai devreme din închisoare era să se ofere voluntar să fie instruit în paza bibliotecii cât timp era încă înăuntru.

— Oamenii care se arată interesați de bibliotecii sunt, de obicei, oameni buni, spusese ea, privindu-l cu ochii ei blânzi și modești.

Dan se îndepărtase apoi, brusc emoționat de ideea că cineva îl putea considera capabil să fie un om bun. Ea știa ce făcuse iar el îi era atât de recunoscător că venise în continuare să-l viziteze în ciuda acestui lucru, încât acceptase să se înscrie în programul dedicat bibliotecii.

Nu că ar mai fi văzut-o vreodată după acea zi, dar îi cinstea amintirea, numindu-și dispozitivul de securitate – *călugărița*

sau *sora*, deși termenul nu a prins prea bine la ceilalți portari, care îi ziceau mai degrabă „chestia aia”. Pe de altă parte, presupunea că niciunul dintre ceilalți portari nu asocia călugărițele cu libertatea, nici nu știa ce înseamnă să-ți pierzi libertatea în primul rând. Cei mai mulți dintre ei, a dedus el, veniseră să lucreze aici pentru că părea cea mai simplă slujbă din acest oraș de la malul mării, mult mai ușoară decât să fii bodyguard într-unul dintre cazinourile de pe malul mării sau în sălile de jocuri. Tot ce presupunea această slujbă, spuneau ei, era să defilezi înapoi și încolo prin camere goale, verificând dacă cărțile vechi erau încă acolo și dacă tablourile erau încă fixate pe perete. Ce putea fi mai ușor de atât?

Și-a atașat camera de portar la centură și a început călătoria de o oră în jurul clădirii, plimbându-se printre rafturi, pe la subsol, prin galerie, totul pe pilot automat, lipind „călugărița” de fiecare bandă metalică pe măsură ce înainta. S-a întrebat dacă acea călugăriță din închisoare știa de fapt exact ce face atunci când îi sugerase să vină să lucreze la bibliotecă. Era un soi de libertate, și totuși nu era, pentru că multe din cele ce se întâmplau aici îi aminteau de perioada petrecută în închisoare. Era hrănit la intervale regulate. Era instruit să meargă în sus și în jos pe aceeași dungă veche de coridor. În general, era tratat cu răceală și apatie de către cei din jurul său și își petrecea zilele uitându-se la ferestrele prea înalte pentru a vedea ceva prin ele, dorindu-și să fie în altă parte.

Poate că fusese într-adevăr un fel de glumă din partea ei, poate că prevăzuse chiar cum „călugărița” din mâna lui ar putea deveni o amintire constantă a ceea ce îl păcălise să facă. Respectiv că o bibliotecă era, de fapt, tot un fel de închisoare, și însemna să fii încuiat într-o clădire cu oameni care erau mai iritanți decât colegii de celulă.

Partea care îl interesa cel mai puțin din circuit era mansarda bibliotecii. Nu numai că podeaua părea puțin nesigură, de parcă era gata să se prăbușească sub el în orice moment, dar acolo nu era nici lumină, iar un anumit rând de busturi îl speria întotdeauna când le lumina cu lanterna, o distribuție grotescă de patru capete – un fost prim-ministru cu o mustață impunătoare, un dramaturg cu un zâmbet ca un balon turtit, un istoric cu un aspect sumbru și o poetă cu o față îngâmfată – toți păreau să-și formeze o anumită părere despre el în timp ce trecea repede pe lângă capetele lor oribile.

Nu s-a oprit niciodată să se uite la vreunul dintre numele lor, dar s-a oprit acum căci a observat o absență în locul unde fusese unul dintre capete, unde o fișă de înregistrare nota că acesta fusese mutat într-o arhivă de la subsol, arhiva unei romanciere pe nume Elena Oodig. Își amintea numele ei doar pentru că arhanghelul portarilor îi ceruse să mute bustul cu câteva luni în urmă, după moartea scriitoarei, ca să înceapă să alcătuiască o arhivă pentru ea la subsol. Toată chestia i se păruse destul de stranie în timp ce așezase bustul pe cărucior și simțise o responsabilitate uriașă în timp ce-l târa cu el, temându-se că va sfârși cumva prin a-l sparge în bucăți și o va ucide din nou pe biata scriitoare.

După ce și-a terminat rondul, s-a întors la post și s-a așezat la ecranele CCTV din fața lui. O parte din personalul mai matinal sosise în parcare: femeile de serviciu, personalul de la bucătărie, arhiviștii care lucrau la Dumnezeu știe ce în colțurile arhivelor, cu capetele ascunse de teancurile de manuscrise cu aspect fragil, pe care nimeni altcineva nu avea voie să le atingă. L-a zărit pe *arhi-portar*, cu câțiva alți portari lingăi în urma lui, îndreptându-se spre parcare. Astăzi, arhanghelul portarilor ducea un grup de portari în oraș,

pentru o pregătire de specialitate în domeniul securității. Întrucât toți portarii erau acum instruiți pentru a prelua și rolul de agenți de securitate, trebuiau să fie verificați de oficiali guvernamentali, iar arhanghelul portarilor considerase că era o bună ocazie pentru a face o prezentare guvernului cu privire la superioritatea protocoalelor lor de securitate și la prima lor cameră de portar, care capta mult mai multe detalii decât înregistrările obișnuite ale camerelor de supraveghere, ceea ce, potrivit lui, făcea din bibliotecă cea mai sigură clădire din întreaga țară. Se vorbea despre un atac terorist asupra țărilor mai mici, spunea arhi-portarul, acum că toate cele mari fuseseră lovite în repetate rânduri. Dar Dan nu putea crede cu adevărat că se putea îndrepta spre ei. Nu în această fundătură de oraș de la malul mării, cu singura sa instituție națională rămasă în vârful unui deal. O bibliotecă nu era o țintă, oricât de mult s-ar fi vorbit despre ea. Nimic interesant sau periculos nu s-a întâmplat vreodată aici. Era un vid plictisitor, în care era condamnat să păzească doar spațiul, în realitate. Din fericire, arhanghelul portarilor îi selectase pe cei care doreau să fie verificați primii, printre care nu se număra și Dan. Scuza pentru a-l lăsa în urmă era că, fiind cu vreo zece ani mai tânăr decât majoritatea dintre ei, era la curent cu tehnologia; astfel, putea fi responsabil de conectarea lor la sistemul central și la propria cameră de portar, și se putea asigura că prezentarea lor se desfășura fără probleme. Dan știa că adevăratul motiv pentru care nu fusese selectat pentru instruire era trecutul său infracțional, arhanghelul portarilor amintindu-i în mod constant cât de norocos fusese că se afla aici în primul rând. În orice caz, lui nu-i păsa de asta. Pentru el, orașul era doar locul în care își petrecuse cea mai mare parte a vieții sale de până acum și se

putea lipsi de faptul că trebuia să treacă cu mașina pe lângă zidul închisorii și să i se amintească de tot timpul petrecut de cealaltă parte.

Planul arhanghelului portarilor a fost de a prezenta noile caracteristici de securitate ale bibliotecii prin intermediul camerelor de supraveghere din clădirile guvernamentale, ca parte a prezentării. A vrut să arate detalii dintr-o zi obișnuită din existența bibliotecii ca să vadă lumea cum funcționează locul, dar și pentru a se lăuda cu ochiul atent și vigilent al camerei de portar – și să poată accesa sistemul audio pentru a putea auzi fiecare cuvânt rostit de Dan în acea zi. În ciuda faptului că îl lăsase în urmă, arhanghelul portarilor a subliniat că rolul lui Dan urma să fie crucial și că aceasta era ocazia lui de a fi protagonistul propriei sale emisiuni, jucând un rol de portar exemplar, care urma să fie prezentat în timp ce-și face rondul, ajutându-i pe cei care frecventează biblioteca, ajutând la funcționarea zilnică a bibliotecii. Ar putea duce chiar la o creștere a îndatoririlor sale și la o reducere a perioadei de probațiune, atât penală, cât și profesională.

— O să te porți cât de bine poți, spusese arhi-portarul. Va fi o ocazie bună pentru tine. Asigură-te că profiți de ea, demonstrează-ți valoarea.

Dan îi zâmbise, știind foarte bine cum avea să profite de asta și să-și dovedească valoarea.

S-a îndreptat acum spre ecranele CCTV din fața sa și a făcut zoom pe bieții portari care se îndreptau unul câte unul spre duba albă pe care figurau atât sigla bibliotecii, cât și cea a guvernului. Nu va trece mult timp, se gândea Dan, până când cei ca Glyn vor începe să se plimbe în felul acesta, cei care umblaseră ca somnambulii într-o slujbă ușoară.